

ANDREI CRĂCIUN (născut în 1983, la Târgoviște) este poet, prozator, dramaturg și ziarist. În ultimii cincisprezece ani, a fost premiat în repetate rânduri pentru activitatea sa publicistică, fiind, printre altele, cel mai bun debutant, cel mai bun tânăr jurnalist de cultură, cel mai bun editorialist și cel mai bun reporter din România. Se numără printre părinții fondatori ai site-ului Recorder. A publicat două biografii romanțate („Cioran. Ultimul om liber” și „Povestea lui Ion Creangă”), două romane („Prietenul visătorilor și al învinșilor” și „Nu mai suntem nemuritori”), patru antologii de publicistică („Baricadele”), două poeme-roman („Și fericirea era obligatorie” și „Aleea Zorilor”), trei volume de povestiri („Pălăria albastră și alte povestiri”, „Îndurabile” și „La Paris, nimic din toate astea nu contează”) și două plachete de versuri („Poezii pentru acea necunoscută” și „Toată poezia lumii”). Are studii superioare în administrație publică, științe politice, istoria ideilor și a mentalităților, cultură și civilizație ebraică. A studiat la București, Madrid și Tel Aviv. În prezent, este doctorand la Facultatea de Științe Politice a Universității din București, cu o teză despre biografia politică a lui Panait Istrati.

Andrei Crăciun

Viața de apoi a poetului

NEMIRA

dobitoacele. Nu au fost ușoare zilele acelea nefaste ale creației și omul l-am făcut, într-adevăr, în pripă. Și care este sensul tuturor acestor detalii pe care poate că e mai bine să nici nu le știți?

Ce rămâne dintr-o viață? Îmi pare rău, dar au dreptate cărțile vechi și textele sentimentale: cât ai iubit și cât ai fost de iubit.

Asta e tot ce rămâne.

Există un alt om înăuntrul fiecărui om, un alt om, pe care doar eu îl cunosc, omul de dincolo de toate măștile, secretele, bolile și fricile, omul acela pe care am vrut să îl fac și nu am reușit și totuși, uneori, se întâmplă să existe, dintr-o putere care îmi scapă și pe care nu pot să o controlez.

Am tăcut în toate procesele care mi s-au intentat fiindcă orice cuvânt aș fi spus, ar fi fost prea mult, insuportabil și greșit. Nu îmi îngădui să mai greșesc. Nu o să vă spun nici eu de ce a murit Alexandru. Nici dacă este adevărat că pe poeți îiucid fiindcă doar ei văd frumusețea adevărată, iar ochii oamenilor sunt prea slabi pentru a îndura frumusețea adevărată, și atunci mi se face milă; sau pentru că sunt laș și egoist și, de fapt, îi invidiez, fiindcă nimeni nu va ști cuvintele cu care să scrie viața de apoi a lui Dumnezeu.

Nici cuvântul „sfârșit“ n-ar trebui să existe.

CUPRINS

I. NORA	9
II. ADA	15
III. MARIA	21
IV. OLESEA	29
V. OLGA	37
VI. ALEXANDRU	43
VII. SONIA	49
VIII. ANA	55
IX. DORA	61
X. SARA	67
XI. LIZA	75
XII. ANASTASIA	83
XIII. GRETA	91
XIV. POVESTITORUL	97
XV. ADELIA	103
XVI. INA	109
XVII. VICTORIA	115
XVIII. RONA	123
XIX. EMMA	129
XX. MIDORI	135
XXI. VERA	141
XXII. IANA	147
XXIII. DUMNEZEU	153

LIBRIS

We know
books

I.

NORA

1999 a fost cel mai frumos an din viața mea. Aveam șaisprezece ani și eram fericită.

E o întâmplare foarte prețioasă, fiind foarte rară, să ai șaisprezece ani și să fii fericită. Vreau să îmi amintesc, vreau să nu uit.

Adevărul e că atunci când ai șaisprezece ani nu îți pasă de ce va fi peste zece, douăzeci, treizeci, patruzeci de ani. Când ai șaisprezece ani, ai totul. Când ai șaisprezece ani, viața nu ți-a consumat încă iluziile, iar cei mai visători dintre tineri își îngăduie chiar să creadă în iubire.

Alexandru credea în iubire, iar eu credeam în cuvintele lui, dar nu știam că va deveni cu adevărat poet și, chiar dacă aș fi știut, nu cred că m-ar fi interesat.

Alte lucruri contau pentru noi: ne îmbătam cu Garrone și visam că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți, la Paris, că vom merge în Grădinile Luxembourg, iar oamenii se vor minuna de mersul nostru.

Făceam dragoste în felul nostru, ascultând albumul *Vama Veche*, și nu aveam remușcări, aveam o tonă de viitor și

nu ne imaginam că vom ajunge cândva să avem dureri de genunchi și crize de bilă și, cu siguranță, nu mă gândeam că voi fi acolo când Alexandru va fi coborât în pământ.

Nu mai știu de ce ne-am despărțit, cum s-a strecurat între noi indiferența, dar știu că m-a iubit și că a urcat munți pentru mine – a escaladat Vârful Omu' doar ca să îmi facă pe plac și nimic nu l-ar fi oprit să ajungă pe Everest, dacă i-aș fi cerut-o.

Amândoi iubeam porumbelii și încă nu învățaserăm să ne ferim de sinceritate.

Îmi amintesc vara aceea, când îmi desena inimi pe șira spinării cu un fir de iarbă, și de marea cea neagră, care era mizerabilă și orbitoare.

Îmi amintesc eclipsa totală de soare de pe 11 august, pe care am văzut-o cocoțată pe un bloc de patru etaje: el a privit-o printr-un ciob ars, eu, prin ochelari speciali, pe care nu i-am păstrat.

Și îmi amintesc și toamna blândă care a urmat, și revelionul în care am așteptat să vedem dacă se va sfârși lumea, și lumea nu s-a sfârșit sau poate că nu ne-am dat noi seama. În noaptea aceea, Alexandru a ridicat pumnul spre cer, ca și cum ar fi vrut să-l ia de guler pe Dumnezeu, și a urlat: „Am supraviețuit!“ Apoi s-a făcut dimineată, apoi s-a făcut liniște.

Pe 1 ianuarie 2000 eram împreună și nu mai are nicio importanță că nu am fost pentru totdeauna împreună, ca în vechile povești, viața nu e ca în vechile povești; nu mai are nicio importanță nici că eu am plecat, că el a plecat și timpul acela a rămas pentru totdeauna atunci.

Duc peste tot cu mine timpul acela vechi, atunci am fost fericită și Alexandru a fost fericit cu mine.

Eu am plecat în America, în exil, și de aici povestea devine banală: m-am căsătorit, am doi fii, am divorțat, m-am întors din America, cresc cinci pisici și fiii mei devin bărbați, fumez aceleași țigări ca atunci și mă gândesc dacă undeva, într-un alt univers, anul 1999 încă există și suntem toți cum am fost atunci, părul său e încă lung, zâmbetul meu e sincer și n-am ajuns încă resurse umane.

Când ai șaisprezece ani, știi că dacă nu trăiești totul, nu trăiești nimic; și de aceea realitatea te rănește, te doare, după care începem să uităm acest adevăr elementar și să ne mulțumim cu tot mai puțin, iar, în cele din urmă, ne ajunge să supraviețuim.

Alexandru era altfel, el nu avea cum să uite acest adevăr elementar, linia vieții din palma sa stângă se întrerupea deodată: „Vezi, voi muri tânăr, dar până atunci mai e“. Iar eu îi spuneam să termine cu prostiile, chiar dacă știam că are dreptate. Oamenii au mereu dreptate cu privire la moartea lor, toți știm greutatea de plumb a sângelui nostru. Și, ca să nu mai spunem nimic, am privit amândoi la luna spânzurată într-un colț îndepărtat de cer. Și nici măcar nu mi-a menționat că are de gând să devină nemuritor înainte – poate că nici nu era nevoie.

Unde e 1999, unde sunt ochii lui și ochii mei unde sunt? Răsfoiesc un album cu fotografii în culori tot mai palide și nu vreau să mă vadă fiii mei melancolică, chiar dacă nu mă simt vinovată că acela a fost cel mai frumos an din viața mea, că am avut șaisprezece ani, am fost fericită și ei nu mi-au umplut inima ca prima mea iubire.

Pe atunci, desenam mult; în schițele mele apărea întruna un drum care ducea la un castel, dar nu era nimeni pe drumul acela, un fel de lipsă pe care, de fapt, n-am știut cum să o schițez.

De mult timp nu mai cred în Dumnezeu, dar îmi place să cred în miracole, îmi place să cred că Alexandru e acum vânt și a găsit drumul înapoi către anul acela, că rătăcește cu noi prin munți, tot mai sus, și pe mare, tot mai departe, și pe străzile din Parisul viselor noastre neîmplinite.

1999 a fost cel mai frumos an din viața mea. Aveam șaisprezece ani și eram fericită; și aceasta e toată povestea care merită să rămână.

II.

ADA

Îmi voi îngădui să presupun că nu mai știți ce însemna să îți spună cineva că îi ești muză la începutul mileniului III, pe când oamenii încă știau să citească și lucrurile astea contau.

Trebuia să fiu muza lui și asta eram. Pe vremea aceea, ne permiteam să credem că avem destine.

Făceam tot ceea ce credeam că trebuie să facă o muză, îi învățam poemele pe de rost și le recitam înainte de culcare, ca pe Tatăl Nostru, mă străduiam chiar să mă mint că îl iubesc pe Alexandru mai mult decât pe mine însămi. În prezent știu că nu îl iubeam așa și mai știu și că nici el nu mă iubea mai mult decât pe sine însuși, dar trăiam amândoi în interiorul unui cerc căruia, din lipsă de inspirație, îi voi spune obsesie.

Înainte de el, alți trei bărbați au vrut să se sinucidă din dragoste pentru mine, ceea ce mă amuza. Nu m-am simțit responsabilă sau îndurerată – nici pentru zâmbetele lor rudimentare, nici pentru moartea lor ratată.

Cu Alexandru a fost altfel. Avea douăzeci de ani, scria poezii de o sensibilitate bolnăvicioasă și eu eram muza lui. Ce muză își lasă poetul să intre cu Dacia în stâlp și să moară la vârsta aceea?

Cât a fost în comă, m-am rugat pentru prima dată lui Dumnezeu: să existe și să facă o minune ca Alexandru să trăiască și să se descurce mai departe cu destinul lui de poet damnat.

El va trăi, iar eu îl voi părăsi și nu voi mai trăi cu niciun poet, fusesem destul muză. Mă prefăceam nebună și mă aruncam în fântâna de la Universitate, ca să impresionez maidanezii, și boschetarii, și stelele. Făceam sex cu Alexandru pe ultimul rând al cinematografului *Europa*, acolo unde Calea Moșilor se intersecta cu Bulevardul Carol. Iar în alte nopți dădeam foc coșurilor de gunoi, cu foile pe care erau scrise poemele lui proaste, și cred că așa fi dat foc liniștită întregului oraș, dacă din asta s-ar fi putut naște măcar un vers bun. Mi se părea un schimb echitabil: Bucureștiul ars de pe fața pământului pentru unul dintre versurile pe care Alexandru credea că le-ar putea scrie, dar nu le scria.

Și Dumnezeu încă nu devenise crud, Alexandru a ieșit din comă, eu am terminat Academia de Studii Economice, am plecat din România și nu m-am mai întors vreodată. N-aș fi putut trăi cu el suficient de mult încât să ajung să mă prefac într-o femeie comună, să îi spun „te iubesc“ din obligație și să fim la fel de nefericiți ca toți ceilalți. Nu, noi, nu.

O vreme, mi-a mai scris și se apropia din ce în ce mai mult de cel care merita să fie poetul a cărui muză să fiu eu. După aceea, timpul mi-a ruinat și mie orgoliul și, dacă vreți să știți, nici el nu mi-a mai scris.

Când am aflat de moartea lui, timpul s-a oprit și m-am prăbușit ca într-o gaură neagră, unde nu era nici un pic de melancolie.

Nu credeam că viața lui Alexandru ar putea să cunoască un asemenea sfârșit monstruos, nu așa fusese înțelegerea mea cu Dumnezeu, pe când era în comă.

Adevărul este că atunci mai aveam un iubit, iar Alexandru aflase și nu era pregătit pentru greutatea vieții adevărate. Cred că s-ar fi bucurat o eternitate întregă să mă știe cu conștiința vinovată.

Dar atunci a trăit, iar acum nu mai trăiește, și azi îmi aminnesc degetele lui lungi de pianist și pumnul pe care îl ridica uneori, când se înflăcăra la una dintre ideile sale minunate.

Nu am plâns când am aflat.

Totul s-a șters în jurul meu și în mine.

Și eternitatea acelei clipe s-a scurs și mi-a înviat o altă amintire, în care suntem atât de tineri, într-un tren care schelălăie pe sine și, dincolo de geam, fulgii de zăpadă cad turbați peste pământ și lovesc cu furie geamul vagonului nostru; e îngrozitor de frig, inima îmi tremură, palmele mele sunt în palmele lui, el face una dintre vrăjile sale și din piept îi evadează cuvinte, iar cuvintele acelea sunt atât de frumoase, ne mângâie, ne îmbrățișează și ne încălzesc și, de fapt, atunci și numai atunci, în clipa aceea, l-am iubit pe Alexandru mai mult decât pe mine însămi și el m-a iubit pe mine mai mult decât pe sine însuși, nu mai era nicio obsesie și noi eram puri, ca îngerii în copilărie, nu știu cum altfel să vă explic.

Cu timpul, poate, veți înțelege.

Iar acum Alexandru e mort, eu îmi fac o cafea cu lapte, mișcările mele sunt cele obișnuite, dar simt cum inima mea se frânge, lovită de durere, și eu o las să se frângă, și nu știu de ce